

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0485 van 21 januari 2016
in de zaak 2010/0405/SA/7/0376

In zake:

■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Sofie RODTS
kantoor houdende te 8020 Oostkamp, Hertsbergestraat 4
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:

■■■■

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de **stad** ■■■■, vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Henry VAN BURM
kantoor houdende te 9000 Gent, Cyriel Buyssestraat 12
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 26 april 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 14 april 2010.

Met dit besluit verwerpt de deputatie het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■ van 3 december 2009, waarbij het college aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleent voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken (stadsvernieuwingproject 'De Nieuwe Voorhaven') aan gedeelten van de ■■■■, en beslist de deputatie dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■ van 3 december 2009 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op wegen- en rioleringswerken aan gedeelten van de ■■■■ in ■■■■ met kadastrale omschrijving ■■■■ (openbaar domein).

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 16 april 2013 met nummer S/2013/0063 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen wegens het ontbreken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 18 juni 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

De vordering tot vernietiging werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 9 juli 2013 om de partijen toe te laten een standpunt in te nemen met betrekking tot het arrest van de Raad van State van 7 oktober 2011 met nummer 215.635.

Op de openbare terechtzitting van 9 juli 2013 werd de vordering tot vernietiging behandeld en werden de debatten gesloten.

Bij beschikking van 20 november 2015 heeft de voorzitter van de Raad het beroep toegewezen aan de zevende kamer.

Met een tussenarrest van 24 november 2015 werden de debatten heropend teneinde de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen en werden de partijen opnieuw opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 december 2015.

Kamervoorzitter Marc VAN ASCH heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie RODTS die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Bart VAN LEE die loco advocaat Henry VAN BURM verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord. De verwerende partij is schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De stad [REDACTED] vraagt met een op 18 juni 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 20 juli 2010 de tussenkomenende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomenende partij wordt verzocht om haar beslissing om in rechte op te treden te bezorgen aan de Raad.

Na onderzoek van de door de tussenkomende partij ingediende stukken verklaart de Raad het verzoek tot tussenkomst ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 10 september 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “heraanleg deel [REDACTED] en deel [REDACTED]”.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 18 januari 2007 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de tussenkomende partij een vergunning voor de uitvoering van wegen- en rioleringswerken en de aanleg van openbaar groen op een traject in de [REDACTED], dat zowel binnen als buiten de als stadsgezicht beschermde sites ‘[REDACTED]’ voor het geheel een heraanleg met kasseien beoogt.

Na de start van de werken beslist de tussenkomende partij de plannen te wijzigen, onder meer met betrekking tot de aanleg van bepaalde stroken van de betrokken wegen in asfalt in plaats van met kasseien, zoals oorspronkelijk gevraagd en vergund.

Op 9 juli 2008 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken en de aanleg van openbaar groen in de [REDACTED]. Deze vergunning werd vernietigd door de Raad van State met een arrest van 17 december 2008 met nummer 188.905.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent daarop aan de tussenkomende partij op 13 mei 2009 een stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken en de aanleg van openbaar groen in [REDACTED], met uitsluiting van die werken die voorzien zijn aan het gedeelte van de Voorhavenlaan dat binnen de aflijning van het beschermd dorpsgezicht valt, meer bepaald het gedeelte dat zich situeert tussen de aansluiting met de [REDACTED].

Met een arrest van 9 juni 2009 heeft de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de vergunning van 13 mei 2009.

Deze stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 is inmiddels definitief, omdat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, op 7 oktober 2011 (met nummer 215.635) het beroep tot vernietiging ervan verwerpt.

Inmiddels werd door de tussenkomende partij op 10 september 2009 een aanvraag ingediend die heeft geleid tot de onderhavige bestreden beslissing.

Het perceel, deel Voorhavenlaan, is gelegen binnen de grenzen van het op 17 augustus 2001 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 23 B, ‘Meulestede-deel B’, meer bepaald in een ‘zone voor wegen met hoofdzakelijk verblijfsfunctie’.

Het perceel, deel [REDACTED], is gelegen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, “Voorhaven Loods 20”, goedgekeurd bij besluit van de verwerende partij van 30 juli 2009, en is bestemd tot ‘openbare weg met hoofdzakelijk verblijfsfunctie’.

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De aanvraag is gelegen in het gezichtsveld van verscheidene beschermde monumenten en paalt aan de als stadgezicht beschermde sites '■■■■'.

Er moet geen openbaar onderzoek gebeuren.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, adviseert ongunstig op 5 november 2009 omdat de bestaande specifieke verharding (kassei) zoveel mogelijk behouden en, waar mogelijk, versterkt moet worden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert gunstig op 26 november 2009.

Het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomen partij verleent op 3 december 2009 als volgt een stedenbouwkundige vergunning:

“ ...

Ten opzichte van het op 18/01/2007 vergunde project werden een aantal wijzigingen inzake de wegen voorzien waarvoor initieel een bestrating in kasseien was voorzien.

Voorliggende aanvraag voorziet de afwerking in afwisselend kasseien op de kruispunten en de parkeerstroken en asfalt (KWS-verharding) op de overige wegedeelten.

Deze verharding wordt verkozen mede in functie van het gebruiksgemak voor zwakke weggebruikers en voor het beperken van geluidsoverlast voor de omwonenden, die veroorzaakt wordt door gemotoriseerd verkeer over kasseien. De KWS-verharding biedt meer gebruikscomfort voor de zwakke weggebruikers (o.a. fietsers). KWS-verharding reduceert eveneens het geluid van voorbijrijdende wagens wat ten goede komt aan de leefkwaliteit van de aanpalende bewoners.

Evenals het reduceren van de wegbreedte van ± 10 meter naar 5,50 meter beoogt de aanleg van de kruispunten in kasseien een snelheidsremmend effect (vergelijkbaar met verkeersdrempels).

Het project voldoet aan de bepalingen van het BPA voor de 'zone voor wegen met hoofdzakelijk verblijfsfunctie'. Het BPA vermeldt dat bij de heraanleg de wegen zo moeten ingericht worden dat de leefbaarheid voor het wonen in de straat verhoogd wordt en de verkeerssnelheid wordt afgeremd (bvb. smalle rijwegen, verkeersdrempels of -plateaus, asverschuivingen, groenaanleg, ...).

Aan deze vereisten wordt door huidig ontwerp voldoende tegemoetgekomen. Ook het RUP voorziet dat de inrichting maximale aandacht moet hebben voor een kwalitatieve woonomgeving. Meer bepaald dient de weg ingericht te worden op schaal van de woonbuurt, met prioriteit en leesbaarheid voor voetgangers en fietsers en ter ondersteuning van de aanwezige beschermde havenelementen. Aan deze vereisten wordt door het ontwerp voldoende tegemoet gekomen.

De nieuwe inrichting van de weg is ontworpen met voldoende aandacht voor de kwaliteit van de woonomgeving (maatregelen tot verminderen van de verkeerssnelheid en reduceren van geluid) als voor de beschermde site (voorzien van voldoende kasseizones en de integratie ervan in het geheel, het voorzien van een grasstrook met bomen die een zachte visuele overgang creëert naar de site). De cel onroerend erfgoed adviseert om de bestaande specifieke straatverharding (kasseien) zo veel mogelijk te behouden en waar mogelijk te versterken. Dit advies is niet bindend aangezien de zone waar de werken zijn

voorzien buiten het beschermde stadsgezicht gelegen is en hier bij de inrichting maximale aandacht wordt gegeven voor een kwalitatieve woonomgeving zoals hoger is gemotiveerd.

De langdurige stillegging van de werken veroorzaakt op zich een ruimtelijk probleem. Het huidige ontwerp beoogt een snelle afwerking van een niet betwist gedeelte van de wegenwerken. Dit gedeelte van de wegenwerken vereist enkel het afwerken met een toplaag zodat de weg veilig kan worden opgesteld voor het doorgaand verkeer.

In dit opzicht wordt hier terecht geopteerd voor een continuïteit van het reeds volledig heraangelegd deel van de Voorhavenlaan, tussen het rond punt en de Rotterdamstraat, en een snelle afwerking in een uniforme wegtypologie tot aan de New-Yorkstraat.

Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat de aangevraagde werken voor zowel de Voorhavenlaan als het deel van de Londenstraat in overeenstemming zijn met de wettelijke bepalingen en met de principes van de goede ruimtelijke ordening.
...

Tegen deze beslissing tekent onder meer de verzoekende partij op 7 januari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 31 maart 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 16 maart 2010 beslist de verwerende partij op 14 april 2010 als volgt het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

De aanvraag heeft betrekking op 2 weggedeelten: enerzijds het noordelijk deel van de [REDACTED] dat ± 600 m lang is, en anderzijds het zuidelijk deel van de [REDACTED] dat tezamen ± 150 m lang is.

Tussen beide gedeelten bevindt zich een afstand van ± 400 m lang, de weggedeelten van de [REDACTED] die in deze tussenstrook gelegen zijn bevinden zich binnen het gebied van het beschermd stadsgezicht "Voorhaven en Tolhuis".

Het noordelijk deel paalt met haar ganse lengte aan het beschermde stadsgezicht, het zuidelijk deel is niet langsheen het beschermde stadsgezicht gelegen.

Onderhavige weggedeelten hadden oorspronkelijk een ± 10 m brede kasseiverharding, maar in de loop der jaren werden gedeelten van deze kasseien met een asfaltlaag overgoten, dit zou naar verluidt omstreeks 1984 gebeurd zijn.

Zoals in bovenvermelde rubrieken reeds uiteengezet, was het aanvankelijk (periode 2003 - 2007) de bedoeling de straten in kasseien te heraanleggen, hetgeen ook resulteerde in een stedenbouwkundige vergunning dd. 18 januari 2007. Nadien werd besloten het ontwerp aan te passen door de rijweg (behoudens op de kruispunten) met asfalt uit te voeren, de parkeerstroken werden wel met kasseien verhard.

Deze aanpassing was ingegeven door een gewijzigde beleidsvisie (zie rubriek 2.4.2), maar gebeurde ook op verzoek van een groot aantal buurtbewoners (een petitie dd. 15 oktober 2007 met 48 handtekeningen). Nadien werden nog diverse petities ingediend, en dit zowel pro als contra de kasseien.

Appellanten hebben vooral bezwaar tegen het aanleggen van een asfaltverharding om reden dat dergelijke verharding geen samenhang en integratie vertoont met de onmiddellijke omgeving, noch kadert in de cultuurhistorische waarde van deze omgeving, zoals uiteengezet in het beschermingsbesluit van bovenvermeld stadsgezicht, waarin o.a. verwezen wordt naar een 'specifieke straatverharding'.

Het stadsgezicht wordt ten oosten grotendeels afgebakend door de [REDACTED]. Bij de afbakening werd een gedeelte van deze wegen net buiten het stadsgezicht gelaten, terwijl een ander gedeelte er net binnen gehouden werd, er werd dus m.a.w. een onderscheid gemaakt tussen weggedeelten die wel moesten beschermd worden en andere die niet moesten beschermd worden in functie van hun industrieel-archeologische waarde. De gedeelten waarop onderhavige aanvraag betrekking heeft zijn niet in het stadsgezicht gelegen.

In haar (niet bindend) advies van 5 november 2009 heeft de cel Onroerend Erfgoed het standpunt ingenomen dat zij een wegaanleg in kasseien verkiest om reden dat "de wegenis die buiten de beschermde perimeter van het stadsgezicht gelegen is zich toch in het gezichtsveld van beschermde monumenten bevindt, en zodoende evenzeer als een begeleidend erfgoedkenmerk beschouwd wordt als de kasseiverharding binnen de afbakening van het stadsgezicht".

In dit advies wordt dus geen onderscheid (naar historische waarde) gemaakt tussen stroken die wel in het stadsgezicht gelegen zijn en andere die er niet in gelegen zijn. De cel Onroerend Erfgoed verklaart ook niet waarom thans een ongunstig advies gegeven wordt, terwijl bijvoorbeeld diezelfde cel op 17 juni 2008 het volgende advies gaf m.b.t. een aanvraag waarbij zowel het beschermde als het niet-beschermde deel zouden geasfalteerd worden: "Met betrekking tot in rubriek vermelde aangelegenheid zijn er geen opmerkingen vanuit erfgoeddoogpunt".

In een volgend advies dd. 4 maart 2009 van de cel Onroerend Erfgoed staat o.a. het volgende vermeld: "In het beschermingsdossier zijn overigens geen aanwijzingen voorhanden dat de asfaltlaag, voor zover voorhanden op kasseibestrating, zonder meer dient te worden verwijderd, noch dat er aanwijzingen zijn als dat een verwijderde asfaltlaag niet mag worden vervangen maar de vrijgekomen specifieke kasseibestrating in ere moet worden hersteld."

Het is in deze omstandigheden begrijpelijk en aanvaardbaar dat het college van burgemeester en schepenen – in haar functie van vergunningverlenende overheid – het advies dd. 5 november 2009 niet gevolgd heeft.

In het ontwerp is voorzien dat kasseien aangelegd worden op elk kruispunt (deze zijn op max. 200 m van elkaar gelegen), alsook dat de parkeerstroken die steeds langsheen één zijde van de rijweg gelegen zijn met kasseien verhard worden. Tevens worden de voetpaden niet met traditionele betontegels verhard, maar met platines, dit zijn platte kasseien. Men kan stellen dat grosso modo de helft van de openbare wegenis, waaronder begrepen rijweg, voetpaden en parkeerstroken, uit asfalt (kws) bestaat en de andere helft uit kasseien/platines. Het ontwerp houdt derhalve wél rekening met de cultuurhistorische context van de omgeving.

Beide weggedeelten sluiten bovendien aan op (hoofd)wegen die volledig met asfalt verhard zijn, nl. [REDACTED], zodat het thans gekozen wegprofiel bezwaarlijk in strijd met de goede

plaatselijke ordening kan bevonden worden, maar integendeel zorgt voor een verantwoorde overgang naar de als stadsgezicht beschermde site.

Kruispunten, uitgevoerd in kasseien, en tussenliggende wegdelen langsheen de woningen al dan niet palend aan het beschermd stadgezicht, uitgevoerd in kws-verharding, tonen een logische opeenvolging van de verschillende straatdelen. Dit consequent materiaalgebruik zorgt voor een beter begrip van het straatbeeld, een betere inschatting van de wegsituatie en een verhoogde beeldkwaliteit.

Het gekozen ontwerp voldoet aan de doelstellingen zoals vermeld in bovenvermeld RUP en BPA: de verkeerssnelheid wordt afgeremd door enerzijds de rijweg te versmallen en anderzijds de kruispunten met een ander materiaal (kasseien) uit te voeren, waardoor zij het snelheidsremmend effect van een verkeersdrempel bekomen; De leefbaarheid voor de omwonenden wordt verhoogd doordat een rijweg in asfalt de geluidsoverlast beperkt die door gemotoriseerd verkeer veroorzaakt wordt, doordat een asfaltverharding het gebruiksgemak voor fietsers verhoogt en doordat de vermindering van de rijwegbreedte aan één zijde van de weg (de zijde waarlangs geen huizen staan) wordt benut voor de aanleg van een openbare groenstrook. De leesbaarheid van de weg wordt verhoogd door de rijweg te versmallen, door afzonderlijke parkeerstroken te voorzien, door de kruispunten met een ander materiaal te visualiseren, Door de rijweg te versmallen van ± 10 m naar 5,5 m wordt deze op de schaal van de woonbuurt gebracht. De aanwezige beschermde havenelementen worden ondersteund door grosso modo de helft van de wegverharding (= inclusief parkeerstroken en voetpaden) in kasseien en/of platines uit te voeren, ter verwijzing naar de oorspronkelijke wegverharding.

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag in overeenstemming is met zowel de wettelijke bepalingen als met de principes van een goede ruimtelijke ordening, en dat de aanvraag zodoende vergunningsvatbaar is.

...

Dit is de bestreden beslissing.

De heer [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 26 april 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0404/SA/1/0366.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

Na het in beraad nemen van de zaak op 16 augustus 2010, bezorgt de raadsman van de verzoekende partij met een aangetekende brief van 9 januari 2012 een standpunt aangaande de concrete gevolgen van het arrest nummer 215.635 van 7 oktober 2011 waarmee de Raad van State het beroep tot vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 verwerpt.

De verzoekende partij meent nog steeds over een actueel belang te beschikken omdat die stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 niet kan aangegrepen worden als basis voor de volledige bestrating van de site (beschermd, niet-beschermd + park): haar voorwerp is immers gedekt door diverse opeenvolgende vergunningen, waaronder het thans bestreden besluit, wat zij ook illustreert. De verzoekende partij meent dan ook dat de stad (voor wat betreft het niet-beschermd gedeelte) onherroepelijk afstand gedaan heeft van de vergunning van 13 mei 2009. De enige vergunningsbasis voor de bestrating van het niet-beschermd gedeelte van de site blijft volgens de verzoekende partij de betwiste vergunning van 14 april 2010.

2.

De verwerende partij antwoordt in haar aanvullende nota van 28 juni 2013 dat ingevolge het arrest van de Raad van State van 7 oktober 2011 de vergunning van 13 mei 2009 definitief geworden is. De verwerende partij stelt dat de tussenkomenende partij niet uitdrukkelijk verzaakt heeft aan haar vergunning van 14 april 2010 en de tweede vergunning de uitvoering van de eerste niet onmogelijk maakt waardoor er ook geen impliciete verzaking kan worden afgeleid.

3.

De tussenkomenende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op in haar aanvullende nota van 25 juni 2013. De tussenkomenende partij stelt dat vermits het wegontwerp voor het buiten het beschermde gedeelte gelegen wegonderdeel in de beide vergunningen volledig identiek is, de verzoekende partij geen enkel belang meer heeft bij het voortzetten van de procedure.

De tussenkomenende partij stelt dat indien de onderhavige bestreden beslissing zou worden vernietigd, dezelfde werken vergund blijven onder de niet-vernietigde vergunning van 13 mei 2009.

De tussenkomenende partij stelt dat zij aan de vergunning van 13 mei 2009 niet verzaakt heeft en dat deze vergunning niet werd ingetrokken, zodat deze vergunning nog steeds blijft bestaan.

4.

De verzoekende partij repliceert in haar aanvullende nota van 5 juli 2013 dat zij nog steeds een belang heeft omdat de tussenkomenende partij onherroepelijk afstand heeft gedaan van de vergunning van 13 mei 2009 en dat dit wordt bevestigd door de houding van de tussenkomenende partij: zo heeft de tussenkomenende partij niet laten weten aan de Raad dat zij verzaakt aan de vergunning van 14 april 2010, wat zij wel had moeten doen volgens de verzoekende partij indien de tussenkomenende partij van oordeel was dat zij door het arrest van de Raad van State beschikt over een voldoende rechtsbasis voor de uitgevoerde werken.

Verder stelt de verzoekende partij dat het standpunt van de Raad van State dat de bestreden beslissing een ander voorwerp heeft dan de vergunning van 13 mei 2009 omdat de bestreden beslissing niet handelt over het deel binnen het beschermd stadsgezicht, eveneens betekent dat de verzoekende partij nog wel degelijk een belang heeft. Volgens de verzoekende partij stelt de Raad van State dat er twee totaal verschillende vergunningen voorliggen.

Beoordeling door de Raad

1.

De tussenkomenende partij heeft op 13 mei 2009 een vergunning verkregen waarin de aanleg van wegenwerken (voornamelijk in asfalt) wordt vergund in volgende stratenonderdelen:

- het beschermde deel van de [REDACTED] (beschermde als stadsgezicht bij besluit van 20 november 2011).
- het niet-beschermde deel van de [REDACTED]
- het niet-beschermde deel van de [REDACTED].

Het beschermde deel van de Voorhavenlaan werd uit de vergunning gesloten.

Nadat de Raad van State de vergunning van 13 mei 2009 heeft geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid (arrest nummer 194.004 van 9 juni 2009), dient de tussenkomen partij verschillende nieuwe aanvragen in:

- het beschermde deel van de [REDACTED] wordt vergund met een stedenbouwkundige vergunning van 17 juni 2010, doch het voorwerp verschilt hier van de eerste aanvraag aangezien nu de aanleg in kasseien in plaats van asfalt wordt voorzien. Deze vergunning is definitief.
- de onderhavige bestreden beslissing van 14 april 2010 vergunt het niet-beschermde deel van de [REDACTED]: het voorwerp is gelijk aan de vorige aanvraag, namelijk asfalt.
- het beschermde deel van de [REDACTED] wordt deze keer wel vergund met een beslissing van 30 juli 2010 (procedures tot vernietiging hangende bij de Raad onder rolnummer 1011/0122/SA/7/0096 en 1011/0134/SA/7/0106).

2.

Het schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een vergunning leidt er niet toe dat de vergunning uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. De stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 blijft immers bestaan, er mag enkel niet begonnen worden met de werken.

De stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 is inmiddels definitief, omdat de Raad van State bij arrest van 7 oktober 2011 met nummer 215.635 het beroep tot vernietiging ervan verwerpt.

Dit betekent dat de aanleg van de weg in het niet-beschermde deel van de [REDACTED] in voornamelijk asfalt definitief vergund is.

De Raad van State heeft in het arrest van 26 januari 2011 (waarin de debatten werden heropend over de wettigheid van de vergunning van 13 mei 2009) het volgende geoordeeld over de vraag of de onderhavige bestreden beslissing ervoor zorgt dat de tussenkomen partij onherroepelijk heeft verzaakt aan de vergunning van 13 mei 2009:

“ ...

Met betrekking tot de beweerde verzaking aan het bestreden besluit door de tussenkomen partij, dient vastgesteld dat de nieuwe stedenbouwkundige vergunning van 3 december 2009, in tegenstelling tot het bestreden besluit, niet handelt over de vergunning binnen het beschermde dorpsgezicht, zodat van een verzaking aan het bestreden besluit geen sprake is.

Bovendien hebben de verzoekende partijen tegen het vergunningsbesluit van 3 december 2009 een beroep ingesteld bij de raad voor vergunningsbetwistingen, zodat het besluit nog niet definitief is.

Het beroep heeft nog steeds een voorwerp.

... ”

De verzoekende partij meent dat de tussenkomende partij door een nieuwe vergunning aan te vragen voor het niet-beschermd deel van de [REDACTED], aan de vergunning van 13 mei 2009 heeft verzaakt.

Echter kan de verzoekende partij niet betwisten dat de vergunning van 13 mei 2009 als gevolg van het arrest van de Raad van State van 7 oktober 2011 definitief is, omdat de Raad van State het beroep tot vernietiging heeft verworpen.

De werken zijn inmiddels ook uitgevoerd, waardoor de vergunning van 13 mei 2009 niet vervallen is.

De werken voor de aanleg van het niet-beschermd deel van de [REDACTED] in grotendeels asfaltbestrating zijn in elk geval vergund door een definitieve vergunning van 13 mei 2009. Het voorwerp van de vergunning van 13 mei 2009 en de bestreden beslissing is niet helemaal gelijk aangezien de vergunning van 13 mei 2009 ruimer is dan de bestreden beslissing, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het overlappende gedeelte van beide vergunningen (niet-beschermd deel [REDACTED]) definitief vergund is.

Hierdoor kan een vernietiging van de bestreden beslissing geen nuttig gevolg opleveren voor de verzoekende partij.

Indien de Raad immers zou oordelen dat de middelen van het onderhavige beroep gegrond zijn en de bestreden beslissing wordt vernietigd, blijven de betwiste werken nog steeds vergund door de vergunning van 13 mei 2009.

Deze vergunning is niet vernietigd door de Raad van State en is blijvend in het rechtsverkeer aanwezig. Het feit dat de tussenkomende partij aan de Raad niet heeft laten weten dat zij uitdrukkelijk verzaakt aan de bestreden beslissing omwille van het definitief worden van de vergunning van 13 mei 2009, doet niet terzake: er is geen uitdrukkelijke verzaking nodig van de tussenkomende partij om vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel voordeel kan halen uit het handhaven van onderhavig beroep.

Gegeven het voorgaande moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft aangezien dit beroep haar geen nuttig voordeel kan opleveren.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] onontvankelijk.
2. Het beroep is onontvankelijk.

3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 21 januari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zevende kamer, samengesteld uit:

Marc VAN ASCH	voorzitter van de zevende kamer,
	met bijstand van
Bram CARDOEN,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Bram CARDOEN

Marc VAN ASCH